

LBRIS

We know
books

Doina Hasneș-Ciurdariu

**VĂ ROG
SĂ DEVENIȚI SFINȚI!**

Editura Pre-Text
2022

<i>Cuvântul autoarei</i>	7
Preasfânta Fecioară a Florilor	11
Am să o învii !	26
Părintele Arsenie Boca, Sfântul lui Dumnezeu	37
Da, bullying-ul școlar există !	55
Ziua Aniversară	74
Oamenii dintre noi pe cale de-a deveni sfinți	86
Preasfânta Maică a Domnului din America	102
Miracol de Crăciun	110
Maria ne pregătește pentru ceea ce va urma	119
Cea mai frumoasă icoană	135
Niciodată să nu te opui Voiei lui Dumnezeu	146
Miracol euharistic	163
Cuprins	175

Februarie 2021. Din nou mă aflu în fața unei noi provocări. O coală albă de hârtie, nescrisă, se așterne în fața mea. Cutez să încep o nouă carte... Continui să duc mai departe ideea de a-mi oferi oamenilor inima prin cărți... Știu că va fi greu, foarte greu, că mă va stoarce de energie, dar cumva sunt bucuroasă că îmi va fi greu, pentru că este un greu și o jertfă pe care le aleg eu, singură, nu vin peste mine în mod năpraznic, din întâmplările lumii. Mă simt chiar binecuvântată, e chiar un lux valoros să-mi pot dori o jertfă precum este *scrisul*, o dorință care cere un imens efort pentru a fi atinsă.

Sunt o intelectuală creștină – doctoriță și scriitoare creștină – care trebuie să-mi pun mintea, inima, talentul și creativitatea, energia și harurile în slujba poporului meu. Intelectualul creștin reușește să își asume toate situațiile, provocările, momentele de cumpănă ale unei societăți și în toate să Îl vadă pe Dumnezeu, să descopere prezența Lui și, evident, să-L mărturisească. Nădăjduiesc ca această viitoare carte a mea să devină alături de celelalte, adevărate refugii pentru cititori, refugii de lumină, de sens, de echilibru, de adevăr, de credință, de frumusețe sufletească... Mă străduiesc ca în fiecare carte cititorul să descopere Marea Prezență a lui Hristos, care este pururea în mijlocul nostru, așa cum El Însuși ne-a făgăduit cu ultimele Lui cuvinte înainte de-a se înălța la Ceruri: „*Iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.*” (Matei. XXVIII-20). Da, Îl simțim împreună, ne

cutremurăm și mai ales ne bucurăm de Domnul în fiecare slovă a cărților.

După fiecare carte a mea îmi doresc ca cititorul să-și spună: „Da, Dumnezeu este scriitor! Această carte este un poem uriaș ieșit din pana atotputernică a lui Dumnezeu!”. Pentru că *darul creației* este cel care îi permite condeierului ca atunci când se așează la masa de scris, în el să se aprindă o *scânteie de dumnezeire*. Cuvântul său devine *Cuvânt creator*. Scriitorul zidește o lume nouă, cu propriile ei legi. Și oamenii se pot cufunda în ea, vrăjiți de farmecul slovelor. Spunem adesea că scriitorii au *har*. Dar, ce este harul, dacă nu puterea prin care Dumnezeu ne poartă spre o lume mai bună? Iar *scrisul* este o pregustare a acelei stări de grație, din care toți, și eu și cititorii mei, suntem invitați să ne împărtășim.

Vedeți dumneavoastră, Mântuitorul ne învață că scopul vieții umane este asemănarea cu Dumnezeu. Iar eu cred că o carte de spiritualitate creștină este o *cale regală* prin care omul poate aspira la acest ideal creștin. Aspirând la acest ideal creștin, ne vom apropia de *sfințenie*, dezideratul spre care Maica Domnului ne îndeamnă neîncetat cu stăruință și spre care dorește să ne conducă: „(...) **Fiți curajoși și hotărâți-vă pentru sfințenie. Veți vedea convertiri în inimile voastre și în familiile voastre, rugăciunea va fi ascultată, Dumnezeu va îndeplini rugămințile voastre și vă va da pacea. Eu sunt cu voi și vă binecuvântez pe toți cu Binecuvântarea Mea maternă. Vă mulțumesc că ați răspuns la chemarea Mea!**” (Mesajul din 25 martie 2020).

Cu infinită smerenie dar și cu nestinsă recunoștință doresc să-i mulțumesc unei cititoare, Doamnei Dr. M. din Vâlcea, care după ce a descoperit câteva cărți de-ale mele și le-a citit, s-a cufundat în spiritualitatea mariană și, încet, încet, s-a apropiat de Dumnezeu și și-a schimbat viața. După mulți ani, mi-a trimis această scrisoare, care reprezintă pentru mine un imbold și o încurajare de-a o lua mereu, mereu de la început, cu fiecare carte, în pofida tuturor opreliștilor, nu tocmai puține:

– Doamnă Doina, cu mulți ani în urmă în sufletul meu au intrat frica și singurătatea care mi-au devastat întreaga ființă și mi-au bulversat viața. Singurătatea a ajuns de mult un sindrom social, despre care însă se spune că le este străină celor ce se înconjoară de cărți. Știți dumneavoastră, vorba lui Noica „ai atâtea vieți câte cărți citești”, sună mai pregnant și parcă mai actual ca oricând. Nu cred că au existat oameni trădați vreodată de cărți. Invers s-a mai văzut. Cărțile sunt singurele „ființe” care nu ne părăsesc nici în clipa din urmă. Chiar dacă sunt scrise de oameni, cărțile au calități superioare acestora. Cărțile sunt antene care surprind pentru o clipă dumnezeirea și o eternizează pentru toți cei care le vor citi. Și ca să păstrez analogia, unii scriitori acceptă să trăiască jertfe foarte mari, pentru a aduce paradisul mai aproape de semeni. Cred că literatura e una din formele de nemurire, accesibile oamenilor. Pentru astfel de autori și cărți, nici un efort nu este suficient de mare. (...).

Deci, Doamnă Doina, am citit mult ca să-mi alung singurătatea și în parte chiar am reușit, dar frica, frica a rămas și roade, roade ... Apoi, s-a întâmplat un miracol:

am primit de la un pacient două cărți de-ale dumneavoastră, pe care le-am citit pe nerăsuflăte. Apoi le-am luat de la început, aprofundând textul, pentru că mi-am dat seama că *e vorba despre mine acolo...* că acele cuvinte sunt scrise în proporție covârșitoare pentru mine, pentru că în mod înspăimântător, șocant și minunat în același timp, se potriveau de minune acelor căutări disperate prin care treceam. Și am simțit nu doar că acele cuvinte sunt scrise pentru mine, am simțit că Cineva îmi vorbește prin ele, am simțit că Cineva este acolo, că îmi primește zbaterile, lacrimile, tânguirile și dorurile, fricile, și că îmi răspunde. Așa am regăsit calea pe care, mai apoi, în ciuda unor încercări și cumpene, nu am mai abandonat-o niciodată. Atunci m-am îndrăgostit de Iisus și de Maica Sa și-a noastră. Din acel moment am înțeles că sunt a Lor pentru totdeauna, că nu mai mi-este frică, că sunt împreună cu Ei și că în această îmbrățișare doresc să rămân. Așa am devenit creștină...(...). Și nu am de gând să mă opresc aici... Pur și simplu *vreau să mă hotărăsc pentru sfințenie*. Știu că pe această cale este greu, dar perseverez pentru că știu că nu voi mai fi singură niciodată. (...).

Doamna Dr. M. a continuat:

– De ce s-au întâmplat toate așa, deși știu că nu am nici un merit? Pur și simplu am fost „vânată” de Hristos, săgetată în inimă de El și așa am rămas până acum. Din acel moment am avut atâtea confirmări, atâtea semne că Dumnezeu este lângă mine, că mă asistă, că îmi deschide calea, încât nu mai am de mult nicio îndoială: da, Dumnezeu este în mijlocul nostru și nu poate să fie altfel. Atunci când Îl descoperi, începi să Îl iubești și când Îl

iubești, faci echipă cu El. Începi să iubești și oamenii sau reînveți să îi iubești, începi să prețuiești fiecare moment, fiecare răsărit, fiecare apus, fiecare detaliu al vieții. În momentul în care Îl descoperi pe Dumnezeu, viața devine lumină și bucurie și Doamnă Doina, poți spune liniștit „adio” sigurătății și fricii...(…).

Frumos, tulburător de frumos! Mai ales în aceste vremuri, în care pandemia nu s-a sfârșit, granițele sunt tot închise, pelerinajele nu s-au reluat ca să putem merge în locurile sfinte unde Cerurile sunt deschise și rugăciunile noastre se înalță mai ușor la Dumnezeu, iată o doctoriță care nu se sfiește să mărturisească că dorește să devină sfântă! Ce imbold și ce ușurare pentru noi toți! Cine dorește, reușește! Deci, se poate!!! Aleluia!

Revenirea însă la realitate, cu granițele și pelerinajele închise este dureroasă. Mă bucuram când știam că se află un grup de pelerini români la Medjugorje. Mă simțeam încurajată și susținută de rugăciunea lor făcută pentru noi toți! În absența pelerinajelor, mă bucur de multele pelerinaje personale pe care le-am făcut la Medjugorje și-mi amintesc cu bucurie de multe întâmplări, interviuri și mărturii de care am avut parte din belșug... Din generozitatea Maicii Sfinte.

Mă duce gândul în urmă cu mulți ani, la unul dintre primele mele pelerinaje la Medjugorje. Era într-un iunie, pe înserat, și mă aflam cu bărbatul meu în sanctuar, la sfârșitul rugăciunilor de după Sfânta Liturghie internațională. Peste o oră și jumătate urma să aibă loc Adorația Euharistică. Am hotărât să ne retragem pe terasa unei cafenele din jurul bisericii pentru un ceai, o cafea, și

dacă se putea să și mâncăm ceva. Așa cum am anticipat, toți și-au făcut aceleași planuri și la toate terasele era o aglomerație de nedescris. Eram pe punctul de-a abandona, când am zărit o masă, într-un colț, la care se afla o singură persoană, o femeie. Purta o bluză albă brodată, asemănătoare iilor noastre și crezând că este româncă, am îndrăznit să cerem permisiunea de-a ne așeza și noi. Surpriză! Nu era româncă, era franțuzoaică, dar o doamnă nespus de drăguță care a insistat să ne așezăm, spunând că nu se simte deranjată, ci chiar îi face plăcere. Politețea și curtoazia franțuzească nu se dezmint nicăieri! De la început conversația s-a legat ușor și spumos, am povestit, am râs, ne-am confesat, i-am oferit două cărți, într-un cuvânt ne-am împrietenit. Desigur, porneam de la o bază comună: credința și pelerinajele noastre.

La un moment dat, franțuzoica ne-a spus râzând:

– Eu fac pelerinaje doar în sezoane extreme: vara la Medjugorje, unde este cumplit de cald și teribil de aglomerat, și iarna la Bra unde este un ger crâncen și prea multă liniște! Ha! Ha! Ha! (râde).

Uluită, am întrebat unde este Bra și ce pelerinaj face ea acolo? Super încântată, toată numai zâmbet, mi-a dat toate explicațiile despre un miracol care s-a petrecut în evul mediu în mica localitate Bra și care, de peste 600 de ani, continuă și astăzi. Recunosc că am ascultat extrem de emoționată povestea fascinantă a unui miracol pe care doar Preacurata Fecioară putea să-l împlinească.

– Mă mir Doina, că tu, care scrii despre Sanctuarele mariane din lume, n-ai auzit și despre mica bijuterie a Mariei, care se numește Bra, din Piemonte, Italia. Aici, în

Biserica închinată *Preasfintei Fecioare a Florilor*, în fiecare an, în ziua de 29 decembrie, se întâmplă un miracol: în plină iarnă, mai bine zis în miezul iernilor geroase din regiunea Piemonte, adeseori în plină ninsoare, niște pruni sălbatici înfloresc în mod miraculos!!! Frumoasele și gingașele flori albe apar pe ramurile înghețate ale prunilor și se păstrează uneori pe tot parcursul lunii ianuarie, pentru a da mărturie prin limbajul lor tăcut, că un creștin găsește întotdeauna în Cea care este *Floarea florilor*, ajutor și ocrotire în primejdii.

Originea acestui miracol coboară cu secole în urmă, în 29 decembrie 1336. În acea seară, o tânără soție a cărui nume ni se păstrează, Egidia Mathis, în vârstă de aproape 20 de ani, se întorcea singură acasă, în Bra, străbătând un drum pustiu și aproape pe întuneric.

Deodată, sărmana Egidia și-a dat seama că nu mai era singură pe drum și că doi soldați de pază o urmăreau cu evidente intenții necinstite. Speriată de moarte, tânăra femeie a grăbit pasul, dar realiza cu groază că nu avea șanse să ajungă în sat, agresorii ei erau tot mai aproape. Când a ajuns în dreptul unei statui a Preacuratei Maria, care era așezată pe un stâlp de piatră, disperată s-a sprijinit de ea și s-a rugat strigând din toată ființa ei: „Preasfântă Fecioară, salvează-mă!”.

Și, iată, Doina, că a apărut o Doamnă cu un aspect maiestuos și cu fața nespus de frumoasă și de senină, învăluită într-o lumină strălucitoare. Ea îi alungă pe cei doi soldați care fug cuprinși de spaimă, o mângâie pe Egidia și o liniștește și înainte ca Ea să dispară, a lăsat

semnul unei minuni: prunii sălbatici din jur au înflorit pe neașteptate. Erau niște flori minunate, de culoare albă.

Din acea zi, de peste șase sute de ani, minunea se reînnoiește în fiecare an și oricine o poate vedea.

La Bra, prunii *Sfintei Fecioare a Florilor* înfloresc de două ori pe an, prima dată în 29 decembrie în plină iarnă, și a doua oară vara, ca toți pomii!!! Ha! Ha! Ha! (râde). Ți place Doina?

Recunosc că mi-a plăcut mult povestea relatată de pelerina din Franța și profund mișcată aș fi dorit să vorbesc cu ea mai pe îndelete și s-o întreb multe, dar ne-am despărțit pentru programul bisericii; ea a plecat la grupul ei de pelerini francezi și noi ne-am întors la locurile noastre. Deși am căutat-o a doua zi, între zecile de mii de pelerini, nu ne-am mai întâlnit. Dar povestea ei a stăruit mult timp în mintea mea. Credeam în miracolul prunilor înfloriți ca semn al trecerii și milostivirii Preasfintei Fecioare și mi-aș fi dorit să scriu despre această minune, dar parcă mai doream o confirmare... Câțiva ani, am tot întrebat pelerinii francezi și italieni întâlniți despre Sanctuarul Preasfintei Fecioare a Florilor, dar toți dădeau nedumeriți din umeri, nu auziseră despre miracolul de la Bra.

Așa că am încercat să uit și eu, deși în străfundul sufletului meu mereu am nădăjduit că într-o iarnă voi ajunge și eu la Bra și mă voi plimba prin zăpadă pe sub prunii înfloriți...

Din păcate, n-am ajuns. Dar când Maica Sfântă vrea să scriu despre un Sanctuar al Ei, nu se lasă și, dacă

n-am dat roade după ce m-a informat odată, are Ea grijă să mă convingă...

În iunie 2020, vara în care, în plină pandemie, autoritățile au permis o ușoară relaxare, mă aflu pe bulevard, bucuroasă să urmăresc și să savurez farmecul și zgomotul străzii, oamenii, copacii înfloriți și întregul miraj fremătător al vieții din jurul meu, când brusc m-am trezit strigată cu insistență de o femeie. Credeam că acoperită sub mască nimeni nu mă recunoaște, mai ales că eu nu reușeam să disting nicio persoană cunoscută între trecătorii mascați care treceau grăbiți pe lângă mine.

– Doina! Doina, ce-i cu tine, ești așa distrată, că nu mai auzi?

Greu, mai mult după voce, am recunoscut-o pe Doamna Ioana G., mama prietenei mele Alina, doctorița cardioloagă, care de mulți ani trăiește și profesază în Italia. După atâtea luni de izolare m-am bucurat enorm. Pentru că terasele cafenelelor erau deschise, ne-am refugiat cu mare plăcere la o masă și, deși mascate amândouă și așezate fiecare la câte un capăt de masă, bucuria întâlnirii era evidentă și nu ne dădeam rînd cu întrebările și poveștile. Ioana este pelerină de Medjugorje și amândouă regretam că după atâția ani, în vara aceasta am întrerupt tradiția pelerinajelor la Medjugorje, cu ocazia aniversării celor 39 de ani de Aparații neîntrerupte ale Maicii Domnului. Eu îi povesteam Doamnei Ioana cât mă consolez că parohia din Medjugorje, acum, degrevată de extenuanta muncă de primire a pelerinilor, a reluat rugăciunea cu asiduitate și s-a reîntors spre credință cu o și mai mare râvnă.

– Ei se roagă acum așa cum o făceau înainte, la începutul Aparițiilor și cred că Preasfânta Fecioară este fericită să-i vadă din nou pe credincioșii din parohia Ei preferată adunați iarăși în jurul Ei, îngenuncheați și smeriți. Poate că și pentru reconvertirea lor – nu numai a noastră – a fost necesară această molimă care a îngenuncheat micuța noastră planetă... Oricum, bine că are cine s-O întâmpine pe Măicuța Sfântă la fiecare apariție a Ei, nu este singură... Și vara viitoare, ne luăm revanșa și vom lua cu asalt Medjugorje, am spus eu cu hotărâre.

Bucuroasă, Ioana a confirmat și a completat:

– Dar, până atunci, eu sper ca măcar pelerinajul meu anual de iarnă să nu-l ratez. Știi Doina, că eu de câțiva ani îmi petrec iernile la Alina în Italia. Și dacă eu i-am tot vorbit de pelerinajele noastre, în prima mea iarnă în Italia, Alina a dorit să-mi facă și ea un pelerinaj cadou. A fost o surpriză neprețuită pentru mine. Tu știi ce ocupată este Alina și, totuși, într-o zi de ianuarie mi-a spus: „Vrei să te duc într-un Sanctuar al Maicii Domnului? Știu despre el de la o familie de români, pacienți de ai mei cu care m-am împrietenit. După încântarea cu care mi-au povestit, cred că este un loc minunat. Ar fi o bună oportunitate să-i vizitez. S-ar bucura enorm. De mult mă tot invită. Ei locuiesc la aproximativ 30 km de acest loc haric și sfânt. Nu este departe de aici, avem cam 120 de kilometri până acolo.

Și, uite așa Doina, am ajuns la Bra, în Sanctuarul Preasfintei Fecioare a Florilor...

Doamne, am încremenit! După atâția ani, mă aflu în fața Doamnei Ioana, mama prietenei mele Alina, și ea